

delhvalp, der laa stille og fornuftig i hendes Skød. Hun prikkede den paa Næsen og morede sig over dens urokkelige Velvære.

Hendes Mor og Fru Vilhelmine — Jægermesterinden — talte om en Teateraffære, der havde alarmeret Sindene i København. Det interesserede hende ikke. Hun lagde sig tilbage i sin dybe Sejldugsstol, lidt træt efter Rejsen og lidt tung i Hovedet af den stærke Blomsterduft, der allevegne fra strømmede ind over hende. Hun lukkede Øjnene og sank hen i den Følelse af blidelig Selvudslettelse, af Hinsidighed og Glemsel, der var hendes eneste Fornemmelse af Lykke. De to Damers Stemmer lød mere og mere fjernt. Men samtidig saae hun som i en Drøm Jægermesterinden, saadan som hun nylig havde præsideret derinde ved Bordet, formel, selskabelig korrekt indtil den Maade, hvorpaa hun behandlede Gaffel og Kniv med de blødeste Haandede, de ubevægeligste Albuer. Hun saae hendes mærkeligt lille Hoved med den glimrende Frisyre over en høj, stiv Herreflip, den lange Prinsesse Marie-Profil, der var hendes Stolthed, det slebne Smil, de kolde Øjne. Det var som en Hallucination. Hun saae det isabellafarvede Raasilkeliv indtil hver Traad i Vævningen, den svære Guldænke om hendes venstre Haandede, hendes lange Fingre med de elegante Negle . . .

Som en Skygge gled pludselig hendes egne Træk ind i Billedet. Hun tænkte paa, at saadan vilde hun rimeligvis selv i Løbet af nogle Aar have siddet paa Favsingholm, dersom hun havde giftet sig med Torben Dihmer. En Fremmed i sin Mands Hjem, ligegyldig, kold, altid i Rustning — og maaske ogsaa med et Barn paa Kirkegaarden.

Nu hørte hun sin Mor sige: „Vilhelmine! Hvad er det for en Herre, der kommer gaaende dernede fra Parken?“

Hun satte sig hurtigt op. Den Tanke foer ængstende igennem hende, at det kunde være Karsten From. Men den Mand, der kom op gennem Havens Midtergang, var en høj og kraftig Skikkelse, sortklædt, med bredskygget Straahat, flagrende Frakkeskøder og altfor korte Benklæder.

Fru Vilhelmine fik sin Stanglorgnet frem.

„Jeg veed virkelig ikke . . . Jo, vent lidt! Det er Præsten.“